

БОРБА®

Васил Левски
1837-1873

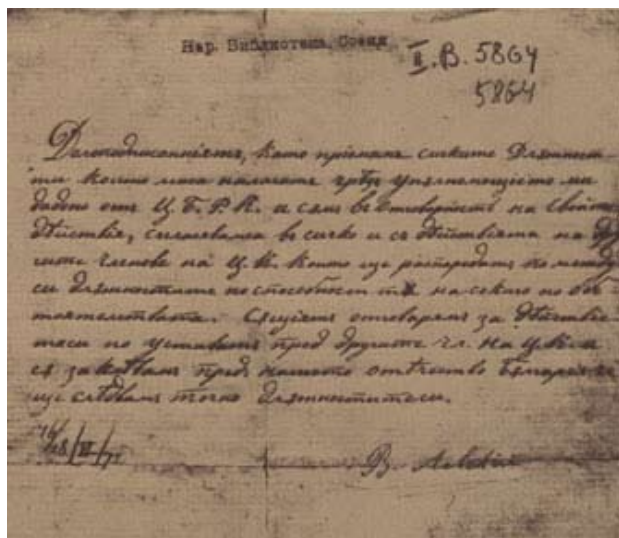

Васил Левски по време на изграждането на Вътрешната революционна организация в България, фотография от 1870 г.

“Словото му, просто и безизкуствено, вълнуваше, смущаваше, убеждаваше. Отдето помина, а той мина навсякъде, по дирята си остави нови ламтения, повдигнати въпроси, разбудени жажди. Известността му бързо порасна, влезна в хижата, развълнува градовете, изпълни планините... Левски е изражение на една сила, излязла из цели векове страдания, из цял океан унижения...”

Ив. Вазов

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MARCH, 2012

Писмена клетва на Васил Левски от 16 юни 1872 г.,
Букурещ

Левски пред съда

1873 януари 4 (Превод от турски)

Из протокола с показанията на Васил Левски пред турския съд:

(1) Протокол за разпита на главатаря на бунтовническия комитет Васил Дяко(на) – Левски и двамата му другари пред нарочната комисия.

(12 януари 1873 г.)

Разпит на Васил (Левски)

17 zilkaде – (4 януари)

Въпрос: – Как е името ти, как е името на баща ти, откъде си, какво е занятието ти, на колко си години?

Отговор: – Васил, на баща ми – Иван; от Карлово съм и съм на двадесет и пет-двадесет и седем години; занятието ми е да облекчавам положението на българите и обикалях, за да им давам упование.

Калина Тасева. Левски пред съда

Долуподписаният, като приемам сичките длъжности, които ми се налагат чрез упълномощението ми, дадено от ЦБРК, и съм в отговорност на своите действия, съгласявам се в сичко и с действията на другите членове на ЦК, които ще разпоредят помежду си длъжностите по способността на секиго по обстоятелствата. Същият отговарям за действията си по устава̀т пред другите членове на ЦК и се заклева́м пред нашето отечество България, че ще следвам точно длъжностите си.

16/28.VI.(18)72 В. Левский

“...и ние сме хора и искаме да живеем човешки, да бъдем свободни, с пълна свобода в земята живее българинът: в България, Тракия и Македония...”

Васил Левски.

Из гонуска го в. “Свобода”, 1871 г.

– Кога излезе от родното си място Карлово и къде ходи?

– Излязох преди седем години, отидох в Сърбия и обикалях из Влашко.

– С какво се занимаваше в Сърбия и Влашко?

– В Сърбия ходих да се уча в училище, а от Сърбия ме извикаха в бунтовническия комитет във Влашко.

– За каква служба те викаха в бунтовническия комитет?

– Възложиха ми да давам упование на целокупна България.

– Какво е това твое упование и как ще го даваш?

– Данъци много, а нямаш спокойствие; ето затова щях да им давам упование.

– Къде ходи с тая цел и какво правеше из местата, където ходеше?

– Ходих в Свищов, Ловеч, Търново и Пловдив. В местата, където ходих, оставях книжа; и в София три пъти идвах.

– Колко време обикаля?

– С тая година обикалям три години.

– Къде е постоянното ти местожителство?

– Никъде не живеех постоянно.

– Много хора те познават и са се срещали с теб, защо не ги изкажеш?

– Никого не познавам.

(Подписал:) аз, дякон Васил Левски.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 61, брой 2

Книжка двеста

Март 2012

*Ц. Цанински,
председател на областния съвет
на СРКР – Шумен*

Размишления върху общинските и президентските избори 2011 г. – извоги и поуки

Резултатите след проведените избори за президент, вицепрезидент, кметове и общински съветници категорично доказаха, че безспорен победител в тях е Б. Борисов и ПП ГЕРБ. Президентската двойка Плевнелиев-Попова на балотажа получиха 55,8% и биха тази на БСП – Калфин-Данаилов, с повече от 11%. В областните градове ПП ГЕРБ спечели 15 кметове, и то в големите градове – София, Варна, Русе, Бургас, Пловдив, Плевен и т.н., а БСП – само 7. За общински кметове ГЕРБ спечели 73, БСП – 56, ДПС – 32, НДСВ – 5, а Синята коалиция – нито едно, при това тяхната президентска двойка Христов-Йорданов получи по-малко от 2%. Защо наследницата на някогашния мощен СДС, със 125 депутати, доминиращ в изпълнителната и съдебната власт, със свой президент получи този катастрофален резултат? Причините:

1. Безпринципният съюз на СДС (М. Димитров) с нейния “гробокопач” Иван Костов и неговата партияка ДСБ (с 3-4 депутати).

2. Продължаващото лансиране на стари и износени лидери с имидж, клонящ към нула, като Н. Михайлова, Р. Христов, М. Йорданов, Малинов, Прошков и др., които продължават да драпат за запазване на лидерските си позиции.

3. Отказът на Синята коалиция да подкрепи безусловно още на първия тур ГЕРБ като най-влиятелната и силна партия. Тактиката за подкрепа на балотажа е много съмнителна и несигурна. В повечето от случаите тя се явява параван на пазарлъци с икономическа подплата. Звучи парадоксално Иван Костов и М. Димитров да поставят предварителни условия на Б. Борисов. Все едно мухата да постави условия на слона или на желязото, върху което ще каца. Най-много да ги наплюе.

Много интересен извод може да се направи след анализ на резултатите за президент и вицепрезидент от първия и втория тур (балотажа) на изборите. Отчитайки че процентът на избирателите между двата тура е почти равен, аритметиката показва, че увеличаването на гласовете за ГЕРБ и БСП е почти еднакво – 15%. Откъде идват тези гласове за ГЕРБ?

Безспорно от страна на голямата демократична общност от страната, **обединила не само членовете на Съюза на репресираните, СДС, БДФ и други десни партии и политически формации, но и техните симпатизанти.**

А откъде дойдоха тези 15% за БСП? – най-вероятно 5% от Атака (В. Сидеров) и НФСБ (Солаков), останалите 10% от политическата формация на Кунева и малка част от Доган, а за ГЕРБ – 5% от други демократични партии и 10% от голямата демократична българска общност.

Това показва, че няма друга разумна алтернатива за спечелване на приближаващите парламентарни избори, освен обединението на всички демократични (десни) партии около ГЕРБ.

В Шумен Съюзът на репресираните решително подкрепя Б. Борисов и ГЕРБ на базата на взаимното зачитане и уважение. **Но в интерес на истината трябва да споменем, че в някои градове структурите на ГЕРБ проявяват известно високомерие и надменност спрямо други десни партии и формации. Това не е в интерес на общата ни кауза и цел за европейското ни демократично развитие.**

Крайно неприятно сме изненадани от факта, че част от народните представители на ГЕРБ (28) гласуваха против проектозакона, внесен от Л. Тошев (Синята коалиция) – един много честен и почтен политик, истински демократ не само на думи, но и на дело, когото ние много ценим. Съдържанието на проектозакона е категоричното отхвърляне на всякаква давност за престъпленията на комунистическия тоталитарен режим. Той се явява като допълнение на закона, приет от 38-то НС, обявяващ комунистическия режим в България за престъпен. Този закон не може да бъде отменен, защото сме вече член на Европейския съюз и сме приели Пражката декларация, която е в същия дух. Чии представители са тези 28 депутати? На дясноцентристката партия ГЕРБ – член на дясната ЕНП, или на комунистите от съветско-болшевишки тип? Вярно е, че такъв закон трябваше да се приеме още при първото правителство на СДС, както се направи в останалите посткомунистически държави от бившия съветски блок: Полша, Чехия, Унгария, Литва, Естония и т.н. Затова те отидоха много напред. Приемането на този закон от 41-то НС щеше да има огромен морален ефект и резонанс, много силно да легитимира десния характер на ГЕРБ. Тези 28 депутати със своето поведение наляха вода във воденицата на БСП като дадоха повод на червения депутат Г. Божинов да атакува премиера Борисов пред парламента, "...че той е против собствената си парламентарна група". **Крайно време е да се разбере и у нас, че не може да съществува дясно политическо пространство в посткомунистическа държава от съветския блок, без активното участие на Съюза на репресираните от комунистическия тоталитарен режим.** Другото е демагогия и лицемерие и рано или късно праща който и да е десен лидер на политическото бунище. Още по-парадоксален е фактът, че големият "демократ" Иван Костов малко преди гласуването на проектозакона избяга от пленарната зала.

Прави чест на 8 народни представители от ГЕРБ, начело с г-жа Ц. Цачева – председател на 41-то НС, които подкрепиха този напълно демократичен проектозакон в унисон с изискванията на обективната историческа истина и справедливост. Много жалко, че законът не бе приет. Във всички развити демократични държави в света е приет закон, отхвърлящ каквато и да е давност за престъпленията срещу човечеството. Изглежда, някои депутати от ГЕРБ забравиха за хилядите жертви на комунистическия тоталитарен режим у нас.

Освен това сме шокирани от голямата пасивност на депутатите на ГЕРБ (с малки изключения) при дебатите преди гласуването на редица законопроекта, внесени от правителството. Докато тези на БСП (едва 40) действат като "оси" – Манолова, Нинова, Миков, Найденов и др., нахални и нагли, доказвайки за кой ли път своя болшевишки манталитет, депутатите от ГЕРБ мълчат. Ако продължава така, нищо чудно парламентарната група на ГЕРБ да създаде известни затруднения на собствената си партия. Да стане това, което се случи с НДСВ и СДС. Част от парламентарната група на ГЕРБ и някои местни структури могат да провалят своя лидер – премиера Борисов, а не обратното, забравяйки, че благодарение на неговия авторитет те станаха депутати и властимащи.

Ние, от Съюза на репресираните от комунистическия тоталитарен режим, решително се противопоставяме на това и призоваваме:

1. ПП ГЕРБ да подаде ръка на всички дясноориентирани партии и политически формации в България на основата на взаимното уважение и зачитане.

2. Всички дясноориентирани формации и партии да се обединят около ГЕРБ – като най-влиятелна и силна дясноцентристка партия в България.

3. ПП ГЕРБ да даде възможност на подкрепящите я партии и формации да имат известно представителство в законодателната и изпълнителната власт.

Само тогава можем да бъдем сигурни, че заедно с ГЕРБ ще спечелим предстоящите парламентарни избори. Другата алтернатива е идването на "бял кон" на всесилния Доган зад паравана на БСП във властта. Нека си спомним, че на миналите парламентарни избори БСП с топящия си електорат спечели едва 38 депутати и остана на трето място след ГЕРБ – със 116 депутати, и ДПС – с 40. Благодарение на ЦИК се оказа, че има "техническа грешка", та се взеха два гласа от ДПС и се прехвърлиха на БСП. Иначе щяхме да станем за смях пред цяла Европа. Така че тандемът БСП-ДПС е политическият карценом на България. Не го ли отрежем, това ще бъде краят на европейското развитие на България.

Инициативна група “България и европейската памет”

Господин Президент,

Позвовете да Ви честитим избирането на най-отговорната длъжност на чело на Република България. Поздравяваме Ви с откровена сърдечност, уверени в надеждата, че няма да се окажете поредния Президент на прехода, а както сам волно изразихте желанието – първият наш Държавен глава на правова, европейска и обновена България.

Вярваме, че споделяте с нас осезаемото чувство колко този преход мина под знака на непристойни компромиси, подмяна на истината и откровен цинизъм. С не по-малко основание смеем да твърдим, че знаете в каква значима степен постигнатата изборна победа се дължи на изразеното с бюлетина № 2 озорчение от статуквото и от желанието на множество граждани, претърпели комунистическия произвол и пренебрегнати по време на прехода, да им бъдат признати страданията.

Не става тук въпрос само за заслужен изказ на признателност към праведните, опълчили се и пострадали в плътта си, а най-вече за възвръщането на достойнството на всички онези с поругани или прекършени съдби. А те и техните потомци са много.

Не крием, че те всички очакват от Вас **силен знак**, в който да припознаят обрат на държавното поведение спрямо тях и което на практика би въвело в обществените отношения ценностните норми, които Съюзните европейски институции недвусмислено утвърдиха с резолюциите № 1096 (1996) и № RC/778929 (2009).

Съответно с това, ние свободни граждани на България, граждански организации и сдружения горещо призоваваме новоизбрания Президент на всички Българи за официален поклон пред **Мемориала на жертвите на комунизма** в присъствие на поканените от Вас представители на Евроатлантическите ни съюзници, което би утвърдило доверието им към Българската държава.

Несъмнено този акт ще е силният знак, с който Президентът би публично проявил грижата си към историческата правда и съпричастност към онеправданите. Немалко Българи очакват от подобна постъпка да им бъдат реституирани честта, гражданско достойнство и самочувствие.

Първи февруари е обявен с решение на Министерския съвет за **Ден на признателност и почит към жертвите на комунистическия режим**. Може би този ден, когато Българите отправят заукоийни молитви за жертвите, би бил най-подходящ за поднасянето на венец и поклон от Ваша страна пред Мемориала на жертвите.

Господин Президент, пожелаваме Ви най-сърдечно успешен за българския народ мандат и вярваме, че ще се отзовете на тази историческа повеля, с което ще бележите и края на злочестия преход.

С уважение, почит и увереност,

Делегиран координатор на инициативната група “България и европейската памет”
отец Димитър АМБАРЕВ

Тел: 0887 509 603

mail 1: ferhabitat@orange.fr; mail 2: alfoscolo@yahoo.fr

януари 2012 г.

1 февруари – Ден на почит към жертвите на комунистическия режим

На 1 февруари т.г. за първи път в Отечеството ни официално бе честван Денят за почит към жертвите на комунистическия режим.

Тази дата бе възприета от кабинета на ГЕРБ по настояване на министър-председателя Бойко Борисов въз основа на резолюциите на европейските институции при Европейския съвет 1096/1006 г. и 778929/2009 г. Решението да почитаме и да не забравяме зверски избитите от комунистическия режим точно на 1 февруари бе исторически мотивирано – “тази дата е белязала най-новата ни история с едно от най-зловещите и античовешки престъпления – най-масовото произнасяне на смъртни присъди срещу политици”.

На този злокобен ден – 1 февруари 1945 г., първи и втори състав на иже нарицаемия народен съд осъжда на смърт 67 депутати от 25-то Народно събрание, трите правителства за периода януари 1941 г. до 3 септември 1944 г., начело с министър-председателите Богдан Филов, Добри Божилов и Иван Багрянов (общо от тези правителства 23 политици). Към тези присъди се отнасят тримата регенти на малолетния цар Симеон II – княз Кирил Преславски, проф. Богдан Филов и ген. Никола Михов, деветима дворцови секретари, издатели на централни вестници и публицисти, 47 генерали и полковници – общо 163-ма души. Присъдата е изпълнена веднага – в зорите на 2 февруари в дълбока бомбена яма в периферията на Софийските гробища. За целия период на “народния съд” са избити 2730 българи – Нюрнбергският трибунал поставя едва 14 смъртни присъди на висши фашистки функционери. Числото е ужасяващо и за най-безпристрастните наблюдатели.

През януари инициативна група от различни партии и граждански организации, в числото на което бе и Българският национален фронт, Инк., в лицето на г-н Гошо Спасов, се обърнаха към новоизбрания български президент г-н Росен Плевнелиев с препоръка да оглави тазгодишното честване на паметта на жертвите на комунизма и да се поклонят пред паметта им пред мемориала-параелис с възпоменателна паметна стена при НДК в центъра на София. Тази благородна инициатива бе масово подкрепена в електронната обществена мрежа на интернет пространството – във Фейсбук, Фрогнюз. Отзоваха се стотици граждански лица, както и много граждански организации от национален и регионален мащаб.

На самия ден множество народ изпълни пространството пред мемориала-параелис в очакване на президента, за чието присъствие инициативният комитет бе своевременно уведомен. Президентството чрез военния министър Аньо Ангелов поеха инициативата за озвучаване на района и поставяне на почетен караул пред паметната възпоменателна стена с имената на жертвите. Почетният караул се осъществи от представителната гвардейска рота.

Сред гостите, отзовавали се на честването на този скръбен ден, присъстваха множество представители на политически партии и граждански организации, дошли да поднесат венец или букет цветя пред плочите на свидните жертви. Тук присъстваха представителите на френското посолство заедно с посланика на Франция г-н Франсоа Отие, бившият председател на парламента г-н Александър Йорданов и бившият министър на правосъдието г-н Васил Гоцев. С венец от своята парламентарна група присъстваха депутатите от ДСБ г-н Иван Иванов и г-н Лъчезар Тошев. Между гостите бяха г-н Стоян Райчевски от съюз “Истина”, от БДФ Жаклин Толева – председател, политическите затворници Алфред (Фреду) Фосколо, Тодор Гагалов, Айруш Хаджъ, Хаим Расим. Последните двама представляваха турския национален етнос и българомохамеданите. Присъстваше и известният рок певец Васко Кръпката – борбена натура от първите дни на промените в страната.

След посрещането на президента по знак от водещия протокола към президентството скръбното тържество започна с кратка заупокойна молитва (трисагион), изпълнена

от отец Димитър Амбарев с асистенция на още двама други свещеници. След последното “Амин” отец Амбарев приветства първия гражданин на Отечеството и президент на България, като в своето вдъхновено слово отбеляза, че днешното скръбно тържество и заупокойна молитва не засягат само избитите по присъда на “народния съд”, а всички жертви на комунистическия терор, продължил пет десетилетия. В сбита форма той обхожда мъченичеството на народа ни от първите 40 безотговорни дни, през “народния съд”, лагерите на смъртта, до затворническите душегубки през целия период на комунистическия диктат. Засегна политическите процеси над протестантските деноминации през 1949 г., процесите над католическото духовенство от западен и източен обред, мюсюлманската етническа и верска общност. След словото си отец Амбарев помоли президента да заеме микрофона и поднесе словото си.

В своето слово президентът Плевнелиев беше кратък, дълбоко затрогващ и балансиран. От думите му струеше скръб по съдбата на България и нейните изтерзани чедя. Не избегна злощастията и в неговия Пиринския край, в който насила са обезбългарявали българите и в който не малко българи са намерили смъртта си при съпротива. Но в словото му имаше и призив за надежда в бъдните дни – с общите усилия на президент и народ. След края на своята реч президентът на България положи венец на мемориалната стена и сведе глава в едноминутна почит към жертвите на комунизма. Положени бяха венци от множество организации и отделни учреждения. Между първите поднесени венци беше и този на Пернишкия университет. Българският президент г-н Росен Плевнелиев, независимо от скръбния характер на тържеството, беше изпратен с акламации от присъстващото множество.

Помощ
за България

Емигрантските пари за икономиката на България

По този въпрос – за мястото на емигрантските пари в икономиката на България, некократно сме писали в сп. “Борба”. Днес отново той ни занимава, защото според разчетите на Българската народна банка (БНБ) и Националния статистически институт (НСИ) за голямото намаляване на чуждите инвестиции на българския пазар тези пари, влезли в България, са един от спасителните пояси за българската икономика. Парите, които българските работници в чужбина изпращат на близките си в България по банков или преносен път (на ръка, чрез близки и познати, посещаващи България), с пъти вече надминават тези на чуждестранните инвеститори. **Прогнозата, че през 2011 г. задграничните капитални в българската икономика ще бъдат около 1,8-1,9 милиарда евро, е била неточна и подвеждащо завишена. Тя едва е достигнала 760-780 милиона евро. За същия период у нас са влезли по банков път (до края на октомври) емигрантски пари 680 милиона евро с тенденция до края на годината сумата да надхвърли 760 милиона евро.** Забележете, говорим за емигрантски пари, влезли по банков път. Така че като прибавим към тях тези, влезли на ръка, прогнозата е сумата да надхвърли 1 милиард евро. Явно без тези пари икономиката ни не би могла да функционира нормално, а това означава, че те са абсолютно необходими на и без тях свития пазар.

Според изследователи на пазара с тези пари се движат покупко-продажбите на недвижими имоти, подпомагат се бюджетите на обществените осигурителни фондове, на образованието и здравеопазването, да не говорим за пазара на битова техника, и накрая, но не на последно място, за задоволяване на всекидневните нужди на получаващите ги.

Този факт трябва да отвори очите на управниците най-малко в две посоки. Да се обърнат с лице към тези български граждани, живеещи извън пределите ни, и да престанат да ги имат за “втора категория” граждани на България. Те имат конституционни права, равни

с тези, които живеят на територията на България, и е обидно да бъдат дискредитирани, когато става въпрос за тяхната възможност да участват в изборните процеси на родината си. Въпросът има не само морална страна. Той има и правна, която така или иначе, ако бъде сезиран Европейският съд за правата на човека, ще намери своето разрешение във вреда на българската държава, което не е за отминаване в движение.

От друга страна, управляващите трябва да преодолеят слабостите си на “чорбаджии”, които явно допускат към чуждестранните инвеститори, с което ги отблъскват. Тези слабости не са скрити. Те са известни, но като че ли у управляващите отсъства волята да ги изчистят от пътя на инвеститорите. Бизнес анкетите са доказали, че корупцията, бюрокрацията, огромните данъци и такси, които не рядко се дублират, дългият списък с лицензи и разрешителни, непрекъснатите законодателни промени и неадекватното на тях правораздаване са едни от основните пречки инвеститорите (независимо дали те са наши граждани, или чужденци), на входа и на изхода на своите намерения, да търсят сигурност в законите и справедливост в съда, което много рядко се случва. Ако към всичко това се прибави неравноправният дележ от властимащите на добри и лоши инвеститори, на наши и чужди, на желани и нежелани и лобирането за едните или другите (безспорно от носителите на властта), картината на икономическите възможности на инвеститорите добива завършен вид.

Управниците трябва много добре да знаят и проумеят простата истина, че ако тези неудачи не бъдат своевременно отстранени, притокът от емигрантски пари ще намалее и пазарът осезаемо ще го почувства. Иностранните потенциални инвеститори ще заобикалят българския пазар в търсене на реализация на капиталите си в страни, в които има (по принципи и в частност) за вложенията им сигурност, обезпечена от реда и законността.

БОРБА (из българската преса)

Коментар

*Инж. Георги Чаракчиев,
Германия*

“Крокодилските” сълзи на новите псевдодемократи

На 30 декември 2011 г. в онлайн изданието на mediapool бе публикувана статията на Джексън Дил от “Вашингтон поуст”, озаглавена “Автокрацията се завръща в Централна Европа (Тревожни сигнали идват от Будапеща – там се възцарява “конституционна диктатура”)”. Човек го побиват тръпки като четете такива новини. Отново ли комунизмът се завръща, отново ли комунистическа диктатура, отново ли лагери, огради от бодлива тел, минни полета по границите? Какво става с Унгария?

Ето какво става: Унгарските социалисти ще носят отговорността за престъпленията, извършени по време на управлението на комунистическата партия. Такъв закон прие в последния ден от отиващата си година парламентът в Будапеща, доминиран от дясноцентристката партия Фидес. Текстът, с който бившата компартия и нейните приемници са посочени като “престъпни организации”, пише в новата конституция, която влиза в сила от 1 януари 2012 г. Социалистите ще бъдат дър-

жани отговорни и за незаконно обогатяване по време на диктатурата и прехода към демокрация. Със закона се спират или намаляват пенсиите на висши представители на компартията. **Опозицията, военна от бившия премиер Ференц Дюрчани, напуснаха залата по време на вота и обявиха, че догодина местата им ще останат празни и почват улични протести.**

Ференц Дюрчани, “партийният другар” и единомишленник

Инж. Г. Чаракчиев говори пред XXX конгрес на БНФ, Инк., проведен през 2006 г. в София

на нашия Сергей Станишев, ще протестира. Ще протестира този, чието правителство беше обявено за най-корумпираното и обвинено в злоупотреба със средства от Европейските фондове. Подобно на правителството на българския му “гругар” Сергей Станишев, при което бяха спрени всички европейски фондове, предназначени за България. Ще протестират за нарушаване правата на човека, демокрацията била в опасност. **Ще протестират бившите комунисти, днешните “социалисти”, забравили кой и как търчеше с ботушите си (в България – с църбулите си) човешките права, думата “демокрация” беше изхвърлена от речника им. Религията обявиха за опиум на народа, църкви бяха затворени, съборени или превърнати в клубове. А след “промяната” същите първи влязоха с малко останалите запазени църкви и започнаха да се кръстят наляво и надясно и да целуват Божия кръст. Гледахме ги, чудехме им се и се питахме – това за смях ли е, за плач ли е, или за срам. Беше за срам, но не и за комунистите, защото комунист срам няма.**

В Пражката резолюция от 3 юни 2008 г. се казва: “...Обединение на Европа не може да се постигне, докато тя не бъде в състояние да обедини историята си, да признае националсоциализма и комунизма като общо наследство. Различията в оценките за комунистическото минало може да доведе до разделянето на Европа на “западна” и “източна”. Да се знае, че съществуват значителни общи черти между националсоциализма и комунизма по отношение на ужасните престъпления, извършени от тях, срещу човечността...”

Преди изборите през 2009 г. в София гойде да подкрепи българските социалисти начело със Сергей Станишев Мартин Шуц (член на Германската социалдемократическа партия), председател на фракцията на европейските социалисти в Европейския парламент. Да ги подкрепи за “много успешното” им четиригодишно управление. Дойде да подкрепи онези, които след “промяната” ограбиха България, днешните милионери и милиардери, довели народа до просяка тояга. Да подкрепи рушителите на България. Западноевропейските политици и до ден днешен не могат да направят разлика между западната социалдемокрация и днешните български социалисти от партията БСП, преименуваната БКП. БКП

– партията терорист, дошли на власт на 9 септември 1944 г. с помощта на щиковете на една чужда армия, най-некадърната и лумпенизирана част на българското общество, избили цвета на нацията в лагерите Белене, Скравена, Ловеч, угоявали прасета с труповете на избитите от тях с тояги, кирки и лопати българи. Присвоили си безцеремонно и безсрамно имуществото на имотните и способни българи. Установили в България след 9 септември 1944 г. единственият в историята ѝ фашистки режим. Защото комунизмът, националсоциализмът (Хитлеровият фашизъм), италианският фашизъм са братя близнаци. Доказа го дори и философът марксист Желю Желев в книгата си “Фашизмът”. Едните извършили престъпленията си срещу човечеството на расова основа, а другите – на класова. Българските комунисти, чийто представител е Сергей Станишев, никога не са били, не са и няма да бъдат социалисти. **В България все още много хора се оставят да бъдат манипулирани и заблуждавани от тази демагогска партия БСП. Партията на крупния олигархичен капитал, на новобогаташите, на милионерите и милиардерите. Тази същата партия, която се представя за защитник на трудещите се, на “бедните и онеправданите”. Един парадокс, който с пълно право може да бъде наречен “Българският модел”. Защото подобна партия, подобен анахронизъм не съществува никъде другаде по света. С безпринципната си подкрепа за неререформиралите се източноевропейски комунисти европейските социалисти и Западът като цяло стават участници в престъпленията на комунизма срещу човечността. За кого пролива тези “крокодилски слъзи” Джексън Дил от “Вашингтон поуст”? На него, а и на много други като него от този Запад явно не е известно, че комунизмът не си е отишъл нито в Унгария, нито в останалите страни от бившия соц. лагер. Това, което унгарският министър-председател Виктор Орбан в момента твърдо е решил да осъществи, е да изхвърли един път завинаги бившата комунистическа номенклатура на буншето на историята. От всички области на обществения живот – политика, икономика, медиуми. Да му пожелаем от сърце успех. На България също е необходим един Виктор Орбан.**

Това видях с очите си

Разказва **Велко Марков Марин** – един необременен политически гражданин, роден 1919 г.

Записа **Надежда Любенова**

Преди 9-и, делник, празник, кръчмите в Грамада, Макреш, Урбабинци бяха все пълни. В нашето село Грамада имаше четири кръчми една до друга. Тия, които киснеха там, станаха партизани, взеха парите на хората. Няма нито един работен човек, който да е бил комунист, само мързеливците – около 20-30 човека.

От Грамада четирима участваха в убийствата след 9-и. Тошо Атанасов Хаджийски ходеше с бастун, но отишъл и той във Вълчешки дол да трепе. Само от Макреш 11 души са убийци, освен партизаните. Един от убийците е от Синаговци. Това са българи с човешки образ, но със зверски нрав. Вързани хора лесно се трепят. Във Вълчешки дол са убити над 150 човека. Телата са заровени в една яма до реката. Много време кучетата от селото и близките колиби се хранеха с човешко месо. Нашата колиба е над Вълшечки дол, близо до Макреш. В долината кучетата яли, яли трупове и донасяха човешки черва край колибата. Това видях аз с очите си.

Моят кръстник Георги Игнатов преди 9-и беше общински стражар в Макреш. Донасял на комунистите кога ще има блокада.

Българската войска с германската беше окупирала цяла Гърция. Кръстникът всяка сряда идваше на пазар в Грамада. Веднъж дойде при баща ми и рече:

– Кумец, в Беломорието плащат много на стражарите. Намислил съм да ида там на работа. Какво ще кажеш?

– Ей, куме, не си чак толкова сиромас – отвърна баща ми. – Имаш мелница, работи там, щом искаш печалба. В това размирно време не знаеш какво може да стане.

Не го послуша и отиде. Не е вършил нищо лошо, но нали бил стражар, комунистите повели и него заедно с другите към Въл-

чешки дол. Из пътя решили, че не е толкова виновен, да го оставят жив и да го пратят в затвора. Вързали го за една круша на баира и откарали другите в дола. Той гледал отгоре как избиват хората, слушал виковете им. Когато свършили клането, убийците дошли да го отвържат и го намерили примрял от страх. Заровили го при другите. Знае се, че Георги Игнатов е зароен жив (убийците помислили, че е мъртъв). Тогава кмет на Макреш беше комунистът Цено Николов.

Убиваха навсякъде. На 7-8 километра от Грамада, в гората вляво, имаше полузаровени трупове на 7-8 души от Бяла Рада и съседните села. Видях човек, заробен до кръста и му сложили каскет.

Избиха елита на Макреш, на Кулска и Видинска околия, на цяла България.

Комунистът Петко Пунчев стана първият кмет на Грамада след 9-и. Идват комунистите от Макреш и му казват:

– Искаме тия и тия да ни предадеш – 17 души! – Искали да ги убият.

– Тук аз отговарям – казва той, – а вие си вървете!

И те си отишли. Така той запази нашето село. Само един убиха – Петко Стригачев, полицейски началник в Белоградчик, но той си го заслужаваше. Неговият подчинен Йото Цветков, стражар, ми каза: “Само той заслужаваше да бъде убит!” Хората жалеха за всички други убити стражари. Убиха ги само защото били полицаи.

Петко Пунчев отиде командировка в София. Местните комунисти започнаха арести, искаха пари. Викат човека в общината и го заплашват:

– Ще дадеш толкова пари, иначе няма да те пуснем!

Извикаха и моя баща. Казали му:

– За два часа да донесеш сто хиляди лева!

Събрахме от роднини и приятели сто хиляди и той им ги занесе. Вземали пари и от Урбабинци. Така събрали милиони. Връща се кметът от командировка, казват му и той се разпорежда:

– Идете, викайте хората и да им върнете парите! – върнаха ги.

Партийци като Петко Пунчев бяха рядкост.

Между старите комунисти от 1923 г. имаше идеалисти. Такъв беше Вълчо Йотов от нашето село, лежал е и в затвора. Беше осъден на смърт. Баща му Марко Петров, който работеше като секретар-бирник в Окръжния съвет във Вудин, го откачи от въжето. Свидетелства за него, че не е убивал хора. След 9-и Вълчо Йотов се изправи срещу комунистите:

– Стойте, момчета! Какво правите? Има закони, ще се проведе съд! – Никой не го слуша. Беше станал председател на ОФ.

– Ти защитаваши фашистите! – викаха те срещу него. Изключиха го от партията и от ОФ. Той се отчая, легна – ще мре. Събра децата си: трима синове и две дъщери. Със сина му Асен сме връстници и той дойде у нас:

– Ела, че татко те вика! – Омидох и старият заговори:

– Деца, вие знаете, че съм войник на партията, защото мислех, че тя ще донесе добро на народа. Видяхте какво ни донесе партията. Затова, деца, заклевам ви да не участвате в никаква партия, защото партиите разединяват народа и носят зло, най-вече комунистическата!

През 1945 г. присъствах на “народния съд” във Враца. Два часа стоях. Съдят врачанши. Вътре съдят заседава, високоговорителите предават какво се говори. Отвън тълпа от около 20-30 платени и докарани цигани. Съдията вика:

– Я да чуем народът какво ще каже!

– Смърт! Смърт! – ВИКАТ ЦИГАНИТЕ.

– Ето, чувате ли какво вика народът? – казва съдията и осъжда на смърт елита на Враца. Цигани осъдиха хората.

Моят тъст Петко Тошев имаше 350 декара земя, трактори, вършачки, сноповръзвачки. Говореше въодушевено: “Когато дойде дядо Иван Червения, ще настане рай!” Закарал един тон жито на мелничаря Мито Буковски – комунист, да храни шумкарите. През 1951 г. комунистите национализираха всичко, което имаше тъстът ми, и го изселиха със семейството му в с. Медвен, Котелско, за четири години. Къщата му обърнаха в дърводелска работилница, астройките в двора – в свинарници. Разсипаха го! Като се върна, няма къде да се подслони. Дойде у нас да живее, при дъщеря си – моята жена Данка, докато стегне някоя стаичка в къщата си. А не ми даваше Данка, че съм бил сиромаш. Бях завършил земеделско училище в Грамада.

Убийците измряха, но тяхната смърт с нищо не може да компенсират загубата на видните българи, които избиха. **Измряха, но техните наследници и последователи сега са най-големите богаташи в България.** С придобитите богатства дирижират политическия и стопанския живот на държавата. **За да има все пак някаква справедливост, трябва да им се потърси отговорност:** “Откъде взехте тези пари? Как така набързо след 9-и станяхте най-големите милионери?” Както през 1918-1923 г. при управлението на Стамболийски се конфискува незаконно придобитото имущество. Не се ли направи това, елитът пак ще бъде огън и ще изгаря всеки, който се доближи до него.

Преди 9-и жителите на Грамада бяха 6660 души, от тях 20 семейства цигани с 80 души. При последното преброяване са 1800 жители, от тях 1000 българи и 800 цигани. Днес са 1000 цигани и 800 българи, повечето старци и бабички.

саморъчен погнус: **Велко Марков Маркин**

Терор

69 години от убийството на генерал Христо Луков

Редакцията на “Борба” предлага на читателите на списанието откъс от книгата на г-н Дянко Марков “Легионерството”. В нея той навлиза в дълбочината на проблема за мястото на легионерите в обществено-политическия живот на България в онези смутни времена на 1943 г. и сполучливо хвърля светлина върху факти и събития, за които историографията все още е раздвоена. Едно от тях е:

ЗАЩО БЕ УБИТ ГЕНЕРАЛ ХРИСТО ЛУКОВ

В комунистическата пропагандно-агитационна публицистика след 9 септември 1944 г. този терористичен акт е мотивиран с обвинителната теза, че ген. Луков се е готвел да извърши преврат с помощта на преданите му офицери и легионерите, за да тласне България във война със Съветския съюз. Искал да прати 10 български дивизии на Източния фронт, за да спасява положението след катастрофата при Сталинград. Приемливо обяснение, дори почти морално. Така е представено и в официалната комунистическа историография. Но е невярно.

Генерал Луков не можеше да замисля преврат. Човекът, който отстрани превратаджиите от армията, който я върна към възрожденските идеали и я постави в служба

на тия идеали, не можеше да крои заговор. Тази версия отпада по морални и психологически съображения.

Има и друга версия: главата на генерала била поискана от уволнените от Луков офицери от Военната лига, които по това време комунистите се опитват да включат в наскоро формирания “Отечествен фронт”. Обстоятелството, че убийството е било поискано от Иван Харизанов, председател на “левите” от кръга “Звено” и Военната лига, идва в подкрепа на тази версия. Едва ли обаче може

да се приеме, че военното ръководство на комунистическата партия би рискувало най-самоотвержените си бойци само за да угоди на честолюбивите професионални превратаджици. Ще да е натежала поднесената фалшива теза, че генералът с легионерите се готвят да хвърлят България във война със СССР. “Щом е така, действаме!” И палачът безотечественик Лев Главинчев запретва ръкави и организира убийството. В представата на съвременниците му този индивид е станал синоним на комунистическия садистичен тероризъм.

Че генералът не е имал приписваните му намерения може да се заключи както от свидетелството на оцелели дейци на СБНА, така и от някои, за щастие, съхранени документи. Още в есента на 1942 г. ръко-

водството на легионерския център около генерала разпространява позив, внушаващ резервираност към обвързването на България с военни съюзи и особено към участие във военни действия, освен ако страната ни бъде нападната. Несъмнено повод е бил увлечението на ОМД с “Африканската” акция, но дълбокият му смисъл е много по-сериозен. Не бива да се пропуска, че ген. Луков е вест военен. Той е следял и разбирал по-добре от всеки друг каква е действителната обстановка по фронтовете. Особено през зимата на 1942-1943 г. генералът си е давал сметка, че Германия губи с всеки изтекъл ден. Един български патриот в такъв момент можеше да мисли само за едно: как по-безболезнено да бъде изведена България от съюза ѝ с Германия, който я обричаше да сподели докрай последиците на едно тежко поражение. Именно в тая насока са били генералските планове, държани в строга секретност дори и от най-близките му сътрудници в легионерските среди, но въпреки това доловени от политическата полиция. В архивно дело 1358, с. 45-46 и сл., полицейският доклад съдържа данни за срещи на Луков с чужденци (есента на 1942 г.) и водени тайни разговори с представители на англо-американците с **германско съгласие**. Упоменати са и срещи на Луков с Никола Мушанов, Кръстю Пастухов, Софийския митрополит Стефан – всички противници на съюза с Германия, но не комунисти; срещи и с представители на Турция, с които Луков е разговарял свободно на езика им. За какво? За да прави преврат и хвърля България във война със СССР? Абсурд! Та всеки български фелдфебел може да прецени, че 10-12 български дивизии на Източния фронт не ще изменят хода на войната, а ще подействат като любезна “покана за танц” към турската армия на Балканите.

Убедени сме, че добросъвестното историческо дирене рано или късно ще докаже, че

в основата на генералските планове е стоял **обратът**. Безспорно, разчитал е на единствената мощна обществена противокмунистическа сила в страната, на легионерите. Разчитал е и на българското офицерство, което го уважаваше и беше преживяло с него възраждането на българската войска. Той се опираше на тия два фактора. Но генералът не конспирираше срещу двореца. Никои не би го подкрепил в подобна конспирация – нито легионерите, които обичаха своя цар, макар да не срещаха взаимност, нито офицерството. Генералът се готвеше в подходящия и решителен момент да поднесе на двореца алтернатива на онова, което е. Очевидно правителствата и хората, които бяха присъединили страната към съюза с Германия, трудно можеха да извършат оттеглянето. По-лесно биха могли да сторят това личности и среди, неангажирани с тая политика. Истината е, че по това време България имаше две силни личности, които съвместно можеха да изведат страната благополучно от буреносните води на Втората световна война: генерал Луков и цар Борис III. Само за шест месеца и двамата отидоха в небитието. Генерал Луков – с куршумите на комунистическите терористи. Цар Борис – при все още неизяснени и в много отношения загадъчни обстоятелства.

Ще ми се да възразите веднага: “Как така? Генералът беше приятел на германците. Той ли ще изведе страната от Тристранния пакт? Вашата теза е несъстоятелна!” Действително генерал Луков бе приятел на германците, както и легионерите, както и повечето офицери. Но в този момент, а и много време след това, само за приятелите на Германия бе възможно да изведат страната в неутрална позиция успешно, без тежко кръвопролитие за нашия народ.

*Драги читатели на сп. "Борба",
На вниманието ви предоставяме имената и кратки биографични
справки на митрополитите от Светия Синод на Българската православна
църква, които са били вербувани за секретни агенти и сътрудници на Държавна
сигурност през време на комунистическото управление в България (1944-1989 г.), а
даже и след 1989 г.*

Духовници – агенти на Държавна сигурност

(Заглавието е на редакцията, материалите са заимствани от в. "Република")

Комисията по досиетата обяви, че 11 от общо 15 български митрополити са работили за бившата Държавна сигурност. Името на патриарх Максим, който е и Софийски митрополит, не фигурира в разсекретените списъци.

От членовете на Светия Синод, освен главата на православната църква, не са обявени само имената на Ловчанския митрополит Гавраил, Доростолския митрополит Амвросий и Пловдивския митрополит Николай.

"Това означава, че при нас няма никакви данни те да са били сътрудници на Държавна сигурност", обясни пред РЕПУБЛИКА членът на Комисията по досиетата Валери Каунов.

СВЕТИЯТ СИНОД

Като ченгета бяха осветени Старозагорския митрополит Галактион, Видинският Дометиан, Плевенският Игнатий, Сливенският Йоаникий, Великотърновският Григорий, Неврокопският Натанаил, Врачанският Калиник, Варненският и Великопреславски Кирил, Русенският Неофит, Митрополитът на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, Западно- и Средноевропейски митрополит Симеон.

От вестника се опитахме да се свържем с членовете на висшия клир, за да ги попитаме как са съчетавали духовните дела с работата в Държавна сигурност. Оказа се обаче, че мобилните телефони на повечето митрополити са изключени, а Неофит, Натанаил и Григорий не пожелаха да отговорят на обажданията. Безмълвен остана и GSM-ът на главния секретар на Светия Синод Стобийският епископ Наум.

Клирът обаче ще се събере на 20 януари в София за именния ген на патриарх Максим, който е на 21-ви, научи РЕПУБЛИКА. В църквата „Св. Неделя“ ще бъде отслужена голяма служба в негова чест. След нея, както и на 22, 23 и 24 януари, митрополитите ще заседават и ще обсъдят дали да излязат с официална позиция на Св. Синод по въпроса.

МЮСЮЛМАНИ И КАТОЛИЦИ

От Комисията по досиетата осветиха и бившите ченгета в духовното ръководство на мюсюлманите у нас. Сред тях е настоящият главен мюфтия Мустафа Хаджи, бившият Недим Генджев и петима бивши и настоящи членове на Висшия мюсюлмански съвет.

От проверените трима духовни водачи на католиците Комисията е открила данни само за един, че е бил сътрудник на ДС. Това е епископ Георги Йовчев, който от 24 години ръководи Софийско-Пловдивската епархия. Като ченге е бил вербуван година преди да заеме високата пост.

Комисията по досиетата продължава да проверява ръководствата на вероизповеданията в страната за сътрудници на Държавна сигурност.

БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА

Общо 11 митрополити от Светия Синод са били вербувани за секретни агенти в Държавна сигурност. Повечето са сътрудничали на Първо и Шесто управление на Службата.

Агент Николов /Зографов/: Митрополит на САЩ, Канада и Австралия Йосиф

Йосиф Босаков е регистриран като сътрудник на ДС през 1980 година. Ръководили са го 8 офицери, включително подполковник Стефан Генов. Сътрудничал като секретен агент на Шесто и на Първо главно управление под псевдонимите Николов и Зографов. Сред документите, въз основа на които е установена принадлежността му към ДС, са разходни документи, отчети от ръководили го щатни служители и документи от ръководилите го офицери. През 1988 г. е снет от оперативен отчет.

Агент Торис /Христов/: Западно- и Средноевропейски митрополит Симеон

Симеон Костадинов е вербуван през 1964 г. и е регистриран като секретен агент в Първо главно управление на ДС две години по-късно. Ръководили са го рекорден брой офицери – девет. Сътрудник на Второ и Първо главно управление на ДС.

Собственооръчно писал агентурни сведения, запазени са документи за получено възнаграждение, разходни документи, отчети от ръководили го щатни служители.

Костадинов е станал и щатен сътрудник през ноември 1967 г. като оперативен работник от строго секретния щат на Първо управление.

Агент Ковачев /Владислав/: Варненски и Великопреславски митрополит Кирил

Кирил Ковачев е най-младият от разсекретените ченгета. Роденият през 1954 година е бил вербуван едва 22-годишен за сътрудник на Шесто и Първо главно управление на ДС. Псевдонимите му са били Ковачев и Владислав. Налице са собственооръчно написани агентурни сведения, документи за получено възнаграждение, разходни документи, отчети от ръководил го щатен служител. През 1990 г. е постъпило искане “да бъдат заличени от всички картотеки данните” за “Владислав”.

Агент Добрев: Митрополит Дометиан

Димитър Топузчиев е вербуван за ченге на 28 юли 1972 г. от Васил Вутов. Сътрудничал на VI управление. Псевдонимът му е бил Добрев. Бил е секретен сътрудник. Собственооръчно писал агентурни сведения.

Агент Германски /Пенев/: Плевенски митрополит Игнатий

Иван Димов е вербуван за ченге веднъж през 1980 г. и втори път през 1987 г. Доносил за Старозагорската полиция, за Първо главно управление и за Шесто на Държавна сигурност. Като секретен сътрудник е получил псевдонимите Пенев и Германски. През 1990 г. е постъпило искане да бъдат заличени сведенията за агент Пенев.

Агент Мишо: Митрополит Галактион

Галактион Табаков е бил вербуван за ДС от о.р. Петър Хайтов на 23 септември 1981 г. Сътрудничил е на полицията във Враца и на VI управление на ДС. Подвизавал се с псевдонима Мишо. На 9 ноември 1990 г. е поискал да бъдат заличени данните за него като сътрудник.

Агент Ваньо: Великотърновски митрополит Григорий

Йорго Стефанов е вербуван за ДС през 1975 г. Сътрудничил на полицията във Велико Търново и Стара Загора. Бил е секретен сътрудник с псевдонима Ваньо. Негови сведения са използвани и в Шесто управление. На 21 март 1990 г. е постъпило искане от всички картотеки да бъдат заличени данните за „Ваньо“, а от 22 май същата година е запазен протокол за унищожаване на работното му дело към старозагорската полиция.

Агент Рилски /Велко/: Врачански митрополит Калиник

Калиник Александров е регистриран като секретен сътрудник на ДС през юли 1968 г. Ръководили са го трима офицери. Донасял под псевдонимите Рилски и Велко за полицията в Русе и Сливен, както и за Шесто управление на ДС. Собственоръчно е писал агентурни сведения. През 1990 г. е постъпило искане да бъдат заличени всички картотеки и данни за Велко.

Агент Кирилевич: Сливенски митрополит Йоаникий

Йоаникий Неделчев е регистриран веднъж през 1977 г. и втори път като сътрудник на Шесто през 1986 г. Сътрудничил на сливенската полиция по линия на VI управление на ДС. Бил е секретен сътрудник с псевдонима Кирилевич. През пролетта на 1990 г. са постъпили писма за унищожаване на личното му и работно дело на два пъти.

Агент Симеонов: Русенски митрополит Неофит

Симеон Димитров е вербуван за ченге през 1983 г. Сътрудничил на Шесто управление на ДС под псевдонима Симеонов. През 1990 г. е бил снет от действащия оперативен отчет.

Агент Благоев: Неврокопски митрополит Натанаил

Натанаил Калайджиев е вербуван през април 1980 г. Донасял за Първо главно управление на Държавна сигурност. Секретен сътрудник с псевдонима Благоев.

Собственоръчно писал агентурни сведения, налице са и документи за получено възнаграждение, разходни документи, отчети от ръководил го щатен служител.

Вън агентите от храма

Поповете ченгета да хвърлят расото, целуваме кръст, държан от хора, ползвали иконата за параван

Религията винаги е била в крак с времето. Доказват го последните осветлени агенти от архивите на Държавна сигурност – ченгета са били 11 от общо 14 български митрополити.

Расото срещу униформата. Законът за защита на държавата срещу Библията (или не „срещу“, а „и“). Опозиции, сблъскали се в работата на духовниците ченгета, но опозиции, превърнали се в позиция.

Не восъчни свещи са трябвали на народа, а полицейски палки. Не молитвеник, а лагер. За да види обикновеният българин как се става светец и мъченик. За да види какъв е пътят към правата вяра.

А правата вяра е била вярата в Политбюро на ЦК на БКП. И никоя друга. „Боя се от Бога, почитам царя“ се е превръщало в: боя се от царя, почитам царя. И никоий друг. „Боя се от царя, почитам царя“ се е казвало вместо „Отче наш“ край Белене, Скравена, Ловеч, Бургас, Кръстополе и още стотици селища на Държавна сигурност, наречени от демокрацията „концентрационни лагери“. Звездата е била над кръста. И сигурно още е, защото кръста, който днес целуваме, го държат ръце, решили хиляди човешки съдби с химикалка и лист. „Лицето пие водка в час по руски“ е докарвало такъв бой и такива последствия, които днес дори специалните части не могат да ти причинят.

Ама така е било – само смирение пред Всевишния не е стигало. Затова е трябвало в ролята на пастир да влезе контраразузнаването. И Апокалипсисът е идвал за много от грешниците, дръзнали да се пошегуват, че приликата между бившето Шесто и прах за пране е в това, че те перат. А разликата е в това, че в Шесто те накисват преди това.

ДОБЛЕСТ

Има една приказка, че бивши служители на МВР няма. Това не е измислено от цивилен, а от някой изпатил. И да се опитваме да излезем от клишетата ще удряме на камък, докато не се сменят поколенията. Бивши служители на МВР няма, дори да се сменят и поколенията. Затова религията ни учи на прошка. В България всичко достига до някакъв смисъл все пак, макар и доста крив в сравнение с истинския.

Не си мислете, че някой ще излезе, за да моли за прошка. Напротив – ще казват, че не са агенти на ДС. Горд народ сме. Без покритие. Митрополитите изключват телефоните си, когато ги осветляват. Бягат от камерите. И сигурно анатемосват на заключени врати светските лица, дръзнали да гледат на мястото на вдигнатата завеса.

Владиката не иска да изрази позицията, в която вярва:

Че не е срамно.

Не, срамно е. Дори е отвратително. Отвратително срамно. Вън агентите от храма. Вън на хората, които ни учат да се каем, а сами не могат. Вън на хората, затрили толкова много животи, играли двойна игра и облажили после от това. Вън, макар да няма кой да ги замести.

България без посредници. Не ни трябват още мъже без доблест на високи постове.

За нещастие доблест у нас значи мълчание. Понеже знаеш, дядо попе, какъв е седал, седи и ще седи в тъмната стаичка, галейки брада, изписвайки тонове хартия с доноси. Мълчиш и ще продължаваш да мълчиш, дядо попе, защото си виновен. И не се сърди следващия път, когато никоий не дойде в храма. Заради теб е. Не заради липса на вяра в Бога. Заради твоята липса на доблест, дядо попе. Защото хората вярват в Бога, но не вярват в теб. Имат вяра, но бягат от религията, защото там си и ти.

ОБЪРКАНИ

Проблемът на тия с пагони под расото е, че гледат на религията като политика и на политиката като религия. Всевишният е председател на партията. Объркани хора, свикнали да намазват по нещичко покрай слагачеството си. И ако едно време Политбюро им е давало някакви облаги, днес Бог няма да им прати злато. Да се надяват.

Ако изповедникът в качеството си на свещеник е медиатор между Бога и човека, по онова време той е бил медиатор между властта и човека. В полза на първото. Митрополитите, на които до днес вярвахме, че съществуват във връзката човек-свещеник-Бог, са пребъдвали във връзката човек-свещеник-власт. Човек-агент-власт. Властта е била Бог. Властта е изземвала функциите на Създателя. Принудително. С желанието на онези, на които днес целуваме ръка.

Така се оказва, че религията служи на попа, а не той на нея. Религията като инструмент. Иконата като параван. Жалка история без край.

АТРОФИЯ

Говорим за това, че църквата е била в крак с времето, защото се е нагаждала по вятъра, който духа. Защо това да не продължава? В онези времена на див атеизъм се е проповядвало едно име, родено на Изток. От тогава е атрофирала църквата. И продължава да атрофира. Атрофирала е, понеже винаги се е имала за независима. Е, явно не е така. Подмяна на Бога с властта. Десакрализация на църквата. Не мъченици, а генерали. Не светии, а агенти. Да живее атрофията, от която се страхуваме. А не бива, защото вече не наказва агентът на ДС, а онова, в което вярваш. Заради онази смяна на местата на религия и политика страдаме. Българинът няма къде да отиде. Нито вярва на „Съединението прави силата“, нито ходи на църква. Не работи по много, защото и не изкарва много. Бяга. И не му се живее особено, щом скача от мостове и посяга на семейството всеки ден. Кой да го научи на вяра, смирение и любов, кой да му вдъхне надежда? Който и да е, няма да е човекът, сменил пагона с калимявка.

ОТВЪТРЕ

Интересно е обаче как се чувстват митрополитите. Оправданието е в думите дълг и принуда. Но е прекалено елементарно. В душата на свещеника са живели социални, морални, обективни и субективни конфликти. Бог знае какво е било и какво е. Леонид Брежнев или Исус Христос? За съжаление и двамата, макар да са толкова различни и взаимоизключващи се. Борбата при избора? Не, тук не е имало избор. Било е осъзнато приемане и на Брежнев, и на Христос. За да е добре на всички. Ето формулата, която дърпа нацията назад – да е добре на всички. Но на такъв народ – такива управници, на такъв народ – такива свещеници.

ИЗХОД

Официално Българската православна църква е дискредитирана. Край. Миряните никога няма да простят това, че немирните от тях са били дадени на прасетата. На кого служат владиците един Бог знае. Важното е, че сами са продължили срамния път на своето съществуване през всичките тези години. Без да признаят своя грях, търсейки греховете на другите. Покай се, дядо попе, защото не само, че убиваш себе си, убиваш религията, убиваш и вярата. Дано обаче умният направи разлика между теб, вярата и религията. Защото нямате нищо общо.

Религията разчита на онова, което е било по турско време. Геройствата на нацията, която без кръста едва ли би могла да оцелее. Вече може иначе. В България не са нужни геройства, а малко повече доблест.

Йордан Йорданов, "Република"

Протестът ни е вял, но тлее гняв

С психиатъра и бивш депутат г-р НИКОЛАЙ МИХАЙЛОВ
разговаря ЛИЛИЯ ЦАЧЕВА:

– През 2011 г. имаше и избори, и стачки, и напрежение, и обещания, и “Футболист на годината”... Какви са поуките – за хората, за властта, за опозицията? Кое ще запомним и кое ще забравим, г-р Михайлов?

ВИЗИТКА

Д-р Николай Михайлов е роден през 1946 г. Завършил е медицина. Специалист по психиатрия.

Преподавал е психология в НАТФИЗ и НБУ. Съучредител на партия ДСБ, но я напуска.

Депутат в 40-ото народно събрание.

Женен, с две деца, има и внуци.

Снимка: ВИКТОР ГИЛТЯЙ

– Над всичко е изумителната гарба на премиера да омагьосва населението и да дисквалифицира противниците. Нацията е във властта на голям демагогски талант. Само силно изгладняване може да опропасти фамозния му рейтинг, или пък някоя непредвидима, чудовищна глупост. Нямам предвид това, което говори, защото каквото и да каже, ще си остане невредим.

Като постижения откроявам финансовата стабилност и феноменалните успехи на бистришкия футболен клуб.

– Светът се променя – Арабската пролет, “Окупирай Уолстрийт”, протестите в Русия – нещо немислимо до неотдавна. Тук не се вижда значителен опит за промени – така ли е и защо?

– Протестите са спонтанни, но и дирижирани. Арабската пролет събаря авторитарните режими с респектираща последователност. В процеса, както стана ясно, участваме и ние като оръжейни износители. Експортираме свобода под егидата на НАТО. Симпатична повинност. Бедата е, че Арабската пролет заприличва на зима, на свобода към шерията. Да не излезе, че сме отглеждали талибани.

Разпадат на Русия е старата атлантическа идея, вълненията там не се дължат единствено на възхитителното свободолюбие на руската интелигенция. Руската мечка трябва да придобие вид на декоративна панда и статут на суровинен донор. Това се цели.

“Окупирай Уолстрийт” е символичен удар в монетарното сърце на Америка, в светая светих на виртуалния капитализъм. Кикотът на свръхбогатите се преживява като нетърпим. Дотам, че Уорън Бъфет се потресе. Наричат това лява реакция, но тя не е нито лява, нито дясна, а нормална. Възниква глобална култура на възмущението.

Нашите протести са строго синдикални, нищо отвлечено. За повече нямаме морална сила и въображение. Но тлее гняв.

– От 2012 г. имаме нов президент – Росен Плевнелиев, и стар – Георги Първанов, който ще се опитва да остане в политиката. Какви са шансовете на единия и на другия? Ще остане ли Плевнелиев “шампион по позитивна нагласа” и проекция на премиера ли ще бъде, както се подозира?

– Росен Плевнелиев е сладур на трона. Едва съдържа добротата си, за да не прерасне в танц. До изборите ще функционира като протеза на Борисов, нататък ще видим (вече е президент). Някой трябва да го посъветва да придобие тежест. Не важност, а сериозност. Иначе ще развие кариера на “перце”, на нещо летливо и несъстоятелно.

Георги Първанов ще изобразява лъв консерватор, естатист и родолюбец (вече е бивш президент). Черкува се на Рождество, престоя дълго на крака като амонски подвижник, на една крачка от екстаза. Набожността на атеистите прави отпадно впечатление, изумителното им лицемерие респектира. И окуражава висшия клир.

Перспективата на Първанов е да свири втора цигулка в БСП или да води окопна война със Станишев. Ще прави и двете.

– Ще предизвика ли ГЕРБ предсрочни избори? Има ли шанс да се рогди алтернатива, нова формация “на надеждата” – Меглена Кунева, нова десница, ново ляво или свързала се БСП? Или пък българите ще си поръчат “още от същото”?

– Не вярвам да има предсрочни избори, но знае ли човек. Борисов отхвърли такава възможност, което означава, че може и да има. Той самият би преживял трудно акта на абдикация – царете не избират доброволна смърт, тях ги сполита гилотина, с извинение за грозния образ.

Алтернативата на ГЕРБ е коалиция с ГЕРБ. Не съществува друга възможност. Проектът на Меглена Кунева е единствената новина в окупираната от ГЕРБ територия. Но на този етап съдържа известна двусмисленост – движение или партия, сами или с други. И вечният въпрос за задкулисната подкрепа, за източниците на финансиране.

Обикалят ги амортизирани лидери – Костов, Димитров и т. н, с прозрачна паразитна цел. Ако Меглена Кунева избере съюз с макиавелистите, ще се погуби политически. Удавниците теглят към дъното. Справка – участието на СДС. Прякото агресиване на “гражданите” изключва съюз с провалени лидери, независимо от всичко, което би могла да си помисли глобалната България. Гражданският стил не е задкулисен.

– “България е окупирана страна от собствения си елит, това казвам не аз, а Цветан Цветанов. Защо не го попитаме какво има предвид”, казахте преди време. Кажете вие защо. И какъв е изходът?

– *Твърдят, че по силата на социологически закон, рухването на една система води до нейното възпроизводство, но под друга форма. От рухнала барака можеш да изградиш само барака. След 1989 г. имаме същото, но по друг начин.*

Старият комунистически елит се реконструира като нов елит с пазарен монопол, задкулисна власт и социалдарвинистко озверяване. Това е факт за съзерцание без излишни въннения, защото е необратим. Този елит беше възпроизведен – това за сведение на тъй наречените “десни”, с активното съдействие на евроатлантическите ни партньори, които предпочитат надеждни наемници, гарантни на “стабилността”.

По схемите на Българската пролет. Положението ни е силно усложнено от варварския характер на процеса, от обстоятелството, че връх взеха вестготите. Фасадната ни демокрация деградира от бутафорна до улична. Окупацията е отгоре, отдолу и отвън. Съществуваме под циничен външен надзор, във властта на консолидирана поместна олигархия и върху терена на лумпенизирано население.

– “Прасе” ли е българинът, който освирка премиера в гордостта му – новата спортна зала? Защо ако някой друг използва подобна лексика, има обществен отпор, а от устата на Борисов се приема някак спокойно?

– Борисов е набожен спортен тип, за него залата е храм. Строи зали по неизбежност, това е по-силно от него, това е съдба. Освиркването му в сакралното пространство

на залата е разстройство на литургичния ред, кощунствен акт на “прасе”. Уязвени са съкровениите му чувства.

Простодушието на премиера се преживява като козметичен дефект на управлението, като весело странично обстоятелство. Но не е. Властта на простодушните дезградира, плаща се цена. Стоичков е доктор, Борисов – художник, ние – прасета.

Нуждаем се от осветяване. Проблемът не е “стилистичен”, а смислов и демографски. Панацеята на “икономическия растеж” няма да реши нищо. Страната има тежък проблем със собственото си достойнство, с националния си образ. Ще дръзна да кажа така – страната има тежък духовен проблем, животът на общността се обезсмисля.

През последните 20 години България е изоставена от два милиона души. Не ми се струва това да е “естествена” икономическа миграция, а по-скоро симптом на дълбока разочарованост, социално униние, а може би и на смътен усет за историческо изчерпване. Спасението на България предполага мобилизация на всички обществени сили, на дълбоката ни памет и на ценностно пробуждане. И на вменяемо лидерство.

– Българската православна църква е на топа на устата – защо тази съпротива за отваряне на госиетата на клира? И защо този масиран опит на интелектуалци (част от които с госиетата) в защита на Светия Синод? Вие опит за поругаване на църквата съзирате ли?

– Публичният разговор за победението на архиереите е неизбежен и няма как да бъде цензуриран. Архиереите са публични лица. Безобразията не могат да се скрият, защото “няма тайно, което да не стане явно”. Обсъждането на тези безобразия не е гонение срещу църквата, както им се струва, а здравословен стрес, от който се нуждаят.

Ако този стрес беше започнал по-рано, вероятно биха ни спестили срама на “архонтите”, които един архиерей кощунствено нарече “светилници, поставени на скрин”. Свещеното не трябва да се пародира.

Въпросът за архивите на Държавна сигурност предизвиква паника, защото там е концентрирана тайната на двойния им произход. В предварително решение дагоха съгласие за отварянето им с евангелския аргумент, че “истината ще ги направи свободни”.

После се ужасиха от тази свобода и побързаха да се върнат при тайната. Сега се борят с всички сили за тази тайна, като за свое спасение от страшен съд. Авторитетът на църквата страда и от начина, по който той е защитаван. С лъжа и лицемерни жестове не се постига нищо, потребни са кураж и истина.

Ако един от архиереите се извини, ще даде знак, че църквата е жива. Иначе остават в “онова минало” за сметка на църквата.

“Труд”

Становище

Бъдещето на България е в обединението на автентичната десница

Изминаха 22 години от началото на демократичния преход в България. Какъв беше този демократичен преход – всички знаем. Преход, изпълнен с престъпления и измами – политически, икономически, криминални и т.н.

Цели 22 години се правеха, поправяха закони в Народното събрание, но резултатът от тази оперета е ясен както в България, така и

извън нея. В Народното събрание попадаха все хора, с малки изключения, свързани с бившата комунистическа номенклатура. Целта беше да бъде измамена българската общественост и демократичните държави, че в България се гради демократична система на управление. Политическият театър, който се разиграваше, може да се каже, че беше достоен за перото

на Алеко Константинов. Байганьовщината, която беше приложена с активното съдействие на т.нар. десни партии, като СДС, ДСБ и други подобни, задоволи напълно интересите на бившата комунистическа номенклатура. Знае се как бяха създадени СДС и други подобни партии, участвали в управлението на България през този измамнически преход.

Не случайно комунистите, преименували се на социалисти, гласуваха на местните избори на някои места за представители на т.нар. десни партии, каквато беше ситуацията на балотажа в Плевен.

Никога ПП Български национален съюз "Нова демокрация", а също така и други дясноцентристки организации, като Българския национален фронт, Независимото дружество за защита правата на човека и още над 60 партии, движения, съюзи, които са подписали меморандума за политическо и гражданско сътрудничество, не са признавали и приемали СДС и други подобни партии за дясноцентристки и демократични.

Начинът, по който беше извършена приватизацията, непълното разкриване на досиетата, неразкриването на политическите и икономическите престъпления през този преход, в който взеха участие СДС и другите подобни партии, не кореспондира с истинските принципи на демокрацията. Ето защо не трябва да се губи повече време, а да се вземат спешни мерки за обединението на истинската десница. По принцип това е труден процес, но трябва да се започне да се работи сериозно по този въпрос, за да бъдат спрени лъжите и измамите най-вече към десните избиратели. Подкрепям идеята на г-н Алекс Алексиев, изразена във в. "Стандарт" от 17 ноември 2011 г., СДС и ДСБ да си посипят главите с пепел и да слязат от политическата сцена, за да спрат лъжите и измамите спрямо десните избиратели. Също така за решение на проблемите на десницата и стабилизиране на дясноцентристкото пространство г-н Алекс Алексиев предлага създаване на нова дясна партия.

Лично моето мнение по този въпрос е, че по-добрият, по-успешният вариант за десницата е обединението под някаква форма на всички тези над 60 партии, движения, съюзи и

т.н., подписали меморандума за политическо и гражданско сътрудничество. Обединението на всички български граждани с дясноцентристка и демократична ориентация би защитавало успешно и ефективно интересите на милионите българи, които се трудят в частния сектор, а също така би защитавало българските национални интереси и интересите на ЕС от страна на руските мафиотски структури и радикалния ислям. Ето защо предлагам да се свика среща на всички партии, движения, съюзи и личности от дясноцентристкото пространство, които не са участвали в управлението на България през този 22-годишен "демократичен преход", а също така и в нейното разграбване. На тази среща или конгрес на някоя от съществуващите организации да бъде направен анализ на политическата и икономическата обстановка в България, а също така и в ЕС. Да се направи анализ на дясноцентристкото пространство и да се вземат конкретни мерки за обединение и стабилизиране на истинската, на реалната десница. На срещата да бъдат предложени, обсъдени и избрани подходящите лица, които да поемат отговорността за успеха на тази нова организации. Да бъдат предложени програми цели и задачи, които да спомогнат укрепването на дясноцентристкото пространство и същевременно с бързи и точни мерки да се компенсират пропуснатите възможности.

Финансовата криза, която се вихри както в страните от ЕС, така и в много други, налага вземането на спешни мерки за преодоляването ѝ. Такива мерки могат да бъдат взети само от дясноцентристки партии и организации. Ето защо стабилизирането и укрепването на десницата както в България, така и в ЕС е необходимо да стане с бързи и решителни мерки, което ще спомогне за успеха и просперитета на ЕС.

*Павлин Сирашкѝ –
член на БНС "Нова демокрация"*

Бел. авт.: Политическа партия Български национален съюз "Нова демокрация" няма нищо общо с ПП "Българска нова демокрация". Първата е основана и регистрирана през 1990 г., а втората – през 2008 г. Смесването им е нежелателно.

Русия и
източния свят

Инж. Георги
Чаракчиев

Русия, покровителката на вси славяни

В книгата си “Внешная политика России”, стр. 328, издание 1897 г., руският историк Константин Аполонович Скалковски (1843-1905) пише откровено за вековните руски цели: “...Русия има на Балканския полуостров своя история, която започва още от времето на Светослав и в нейните заключения трябва да търси за себе си подходящите решения и примери. Нашата задача е по-обширна от съчинението на ефимерни автономии и конституции за румънци и българи и настояването на немски принцове у тях. Русия стои начело на Източния свят, начело на всички славяни и на всички православни и в техен интерес трябва да се бори със Западна Европа, да се бори непрестанно и с векове. За нас българите, сърбите, румънците са само войници в гигантското вековно сражение... Тежко на Русия, ако вземе да слуша дипломатите и да търси благоразположението на когото и да било, а още по-малко това на българите и сърбите, които на нея дължат всичко, т.е. това, че са хора, а не работен добитък на турците. Русия трябва да върви напред със самоувереността, че ние “ще бъдем там, гдето трябва да бъдем”. Такава трябва да е програмата на руската политика – програма проста и ясна, а следователно, лесно осъществима...”

Русия винаги е смятала другите народи за работен добитък, впрегнати от някого в хомот, когото тя трябва да “освобождава”. Включително и собствения си народ. Нашето руско “освобождение”, както твърди и Константин Скалковски, започва още от времето на Светослав Киевски. Той така ни “освободи” да не бъдем работен добитък на византийците, че след това паднахме под византийско робство за цели 150 години. Следващото “освобождение” беше да не

бъдем работен добитък на турците. Така ни “освободиха”, че след това ни направиха “задунайска губерния”. Докато великият Стамболов не ги прати по дяволите. Заради което го убиха. През 1944 г. гождоха отново да ни “освобождават”, този път от нас самите. Така ни освободиха, че след това станахме де факто съветска република. Въпреки че руският губернатор в България Тодор Живков много искаше да бъдем и де юре такава. Направи на два пъти опити, но явно руснаците не желаеха работен добитък в **обора си**. Както казва народът – на руснаците “не им искаме нито жилото, нито меда”. А един голям българин беше казал: “Който ни освободи, той ще ни зароби.” А руската външна политика няма никаква промяна и до днес.

Днес тя се нарича Евразия. Доказателство е и тази абсурдна руска идея – “славянски батальон”. Руският постоянен представител в НАТО Дмитрий Рогозин просто повтаря днес мисълта на Константин Скалковски от 1897 г. – “българите, сърбите, румънците са само войници в колосалната борба, войници в гигантското вековно сражение...”

Захари Стоянов – големият български родолюбец, водач в Априлското въстание, автор на “Записки по българските въстания”, прозрял подлостта на руската дипломация спрямо България, покрусен извиква: “Русия, нашата фатална освободителка, покровителка, славянска, братската, християнската и великата Русия, с която сме една вяра и една кръв! **Да бъде проклетата оная минута, когато е стъпил руски крак в нашата земя, когато се е произнесла за първи път думата освободителка и покровителка!**”

Георги Бойков

Казват, че на 10 ноември 1989 година започна преходът с главно “П”. Датата се свързва с отнемането на функциите на Тодор Живков, генерален секретар на БКП.

Самият Живков не очакваше подобни резултати от пленума на ЦК на партията. Едва ли и предполагаше, че месец след това – на 13 декември 1989, ще бъде натурен от редиците на комунистите и порицан от своя приемник Петър Младенов.

Така че 10 ноември условно се приема за началото на прехода в България – от еднопартийната система към либерална демокрация. Последното означава, че властта в страната се сменя след свободни избори, системата е многопартийна, като между политическите формации има конкуренция. Нещо, което между 1945 и 1989 година е липсвало у нас.

Да превъртим за момент в наши дни, преди да се впуснем в разглеждането на прехода в цялата му синьо-червена “пъстрома”.

Десетина дни след приключването на местния и президентския вот имаме следната картинка – властта е концентрирана в ръцете на една партия, която се крепи на популярността на своя лидер. Изборите преминаха сред сигнали за нарушения и злоупотреби.

За конкуренция между политическите формации трудно може да се говори.

Остатъците от някога влиятелните СДС и БСП са раздирани от вътрешни борби, а новите “политически сили” в парламента са или безгласни, или услужливи пред управлението.

На фона на изброените обстоятелства търсим либералната демокрация. Намираме ли я?

Ако отново се върнем назад, ще видим, че до 2001, тоест 12 години след началото на промените, основната, единствената борба на политическата сцена беше между бившата комунистическа партия и СДС. ДПС на Ахмед Доган стоеше по средата, но не беше безучастно.

Мъгла и пак мъгла

22 години след 10 ноември протестите са виртуални, недоволството е само на думи

СДС беше създаден на 7 декември 1989 година. Състоеше се от няколко субекта – “Екогласност”, КТ “Подкрепа”, БЗНС-Никола Петков и още редица формирания. В никакъв случай не можеше да се нарече хомогенна организация.

Начело застана докторът по философия Желю Желев – сочен за дисидент по времето на комунизма.

Народът бе опиянен от демокрацията и излезе на улични протести, предвождани от новосформираната десница. Основните искания – промяна на политическия, икономическия модел и прочее.

В периода между януари и май 1990 година представителите на опозицията седнаха на Кръглата маса с управляващите от БКП. По време на преговорите беше договорено провеждането на демократични избори за Велико Народно събрание.

Вотът се състоя на 10 юни същата година и беше спечелен от БСП – новото име на БКП, одобрено след общопартиен референдум на 3 април.

С ново наименование, но със стари и познати физиономии в редиците си комунистите спечелиха 210 места от 400 възможни. Втори беше СДС със 145 депутати, трето ДПС с 23. Следваха БЗНС-16, Отечествения съюз-2, Отечествена партия на труда-1, Социалдемократическа партия-1 и двама независими.

Външните наблюдатели отбелязаха в докладите редица нарушения на изборния процес, като определението за него беше всичко друго, но не и демократичен.

В СДС веднага започнаха дискусии за възможно касиране на вота. За всеобща изненада, председателят на дясното обединение д-р Желю Желев призна резултатите от изборите за валидни.

Случайно или не, на 1 август 1990 година Великото Народно събрание почти единодушно го назначи за президент на мястото на подалия оставка Петър Младенов.

Дали това е пример за симбиозата между БСП (БКП) и новородената десница, които си вършат взаимни услуги?

На първите избори за държавен глава Желев се кандидатира в тандем с писателката и поетесата Блага Димитрова. Вместо силни опоненти, срещу тях БСП изпрати Велко Вълканов с вице Румен Воденичаров (последният е сред основателите на СДС). Логично двойката Желев-Димитрова спечели с 52 на 47 процента на втория тур.

Взаимодействието между БСП и СДС и преливането на кадри от едната в другата формация станаха известни като червено-синята мъгла, която пречи на развитието на България.

В нея е и ДПС на Ахмед Доган, което активно участваше в управлението – от 1989 година до 2009-а движението бе мандатноносител на две правителства (служебния кабинет на Любен Беров 1992-1994-а и този на тройната коалиция 2005-2009 година). В предишното управление на НДСВ и Симеон Сакскобургготски ДПС беше единствен коалиционен партньор.

Двуполусният модел с ДПС като играч в сянка, се разпадна със завръщането в България на Симеон II. Създаденото от него НДСВ спечели изборите с над 50 на сто подкрепа. Това беше първата изненада за министър-председателя от ОДС Иван Костов, който до последно твърдеше, че вторият му мандат е сигурен. Втората изненада дойде, след като царят се коалира с Ахмед Доган.

Именно със старта на управлението на това обединение започна да изгрява звездата на сегашния премиер Бойко Борисов.

Неговата физиономия беше разпозната от по-паметливите, когато на 1 септември 2001 година Сакскобургготски от шеф на охраната го изстреля на поста главен секретар на МВР. Ако се върнем още по-рано, в началото на 90-те години, ще видим на снимките от този период Борисов редом до Тодор Живков. Причината – охранителната фирма ИПОН-1 беше негова собственост и се грижеше за сигурността на бившия първи, който тогава обикаляше съдебните зали като обвиняем.

Биографията на настоящия министър-председател е известна, тъй като в момента той е обект на внимание на общественото мнение.

Проблемът на управлението под негов диктат е, че нито една политическа партия не е получавала толкова много власт от началото на прехода до наши дни.

Винаги е имало баланс – ако СДС спечелеше парламентарните избори, БСП излизаша с едни гърди напред на местните. ДПС по традиция гържи няколко основни града, а НДСВ не успя да се намеси в този процес – “животът” ѝ се оказва твърде кратък.

В момента ГЕРБ вече има 14 областни града, сред които София, Пловдив, Варна, Бургас. На 22 януари президент ще стане Росен Плевнелиев (което вече е факт – бел. рег.), избран лично от Борисов за участие в нагпреварата за държавен глава. Изпълнителната и законодателната власт под формата на Министерски съвет и Народно събрание също са у ГЕРБ. Като лидерска партия, всичката тази власт отива в ръцете на нейния председател – Бойко Борисов.

Други виждат полза от това развитие на нещата, като се аргументират, че само силна ръка може да въведе ред в държавата. Но така демократичните принципи отиват в миманса.

Смяната на власт под натиска на уличните протести вече не е на дневен ред. Недоволството се прехвърли в социалните мрежи, стана виртуално. Дадена кауза се подкрепя от десетки хиляди в интернет, а в уречения час на площада се събират шепи хора.

Освен че са взели голяма част от властта, ГЕРБ управляват в комфортно време от гледна точка на обществена и медийна търпимост и занижена критичност.

Нито една партия досега не е имала подобни условия, които обаче се помрачават и усложняват от световната икономическа криза.

Въпреки това, обективно погледнато, плюсовете са повече от минусите. Ако и този път управлението не оправдае очакванията на обществото и избирателите, проблемът трябва да се търси в самото управление. Нещо, което до този момент не се случва.

Ако ГЕРБ претърпят фиаско, ще означава, че те просто са вкарали още един нюанс в червено-синята мъгла, характерна за прехода. НДСВ я разрешиха с малко жълто. При провал, приносът на сегашните управляващи веднага ще бъде отразен. Само цветът още не е ясен. Просто мъгла и пак мъгла.

“Република”

175 години от рождението и
139 години от обесването на Левски

Левски и нашето време

Васил Иванов (Дяконът) – апостолът на българската свобода е роден в Карлово на 6 юли 1837 г. Той е син на бедни родители, остава без баща още в детската си възраст (7-годишен). Началното си образование получава в Карлово. После учи в Стара Загора, където го завежда вуйчо му – архимандрит Хаджи Васил. Но поради липса на средства, за да продължи образованието си, е принуден да стане калуđer под името дякон Игнатий. През 1861 г. вероятно е посветен в работата на революционерите, повлияни от идеите и принципите за свобода, равенство и братство на Великата френска революция, които принципи го въодушевяват, запълват неговата ценностна система и стават учители в борбата за национална революция. Негов учител в тази насока е Раковски, който също под въздействието на Маџини, Гарибалди и Лайош Кошут е завладян от идеите на демократизма и свободата, които в началото на XIX век са набрали скорост.

В 1862 г. той захвърля расото и се предава на бунтовна дейност, когато като разпален ученик и последовател на Раковски се явява в Белград, записва се в Първата българска легия и взема участие в изгонването на турския гарнизон от там. За проявената от него храброст и смелост е наречен Левски.

След разпускане на легията се завръща в Карлово и учителства в с. Войнягово, а след това в добруджанските села Еникьой и Конгос.

През 1867 г. е в четата на Панайот Хитов като знаменосец. **Истинското революционно дело на Левски започва от срещата му с Любен Каравелов. И двамата велики българи достигат до убеждението, че спасението и освобождението на България ще дойде не с хайдушки чети, а с общонародно въстание.** Това им дава решимостта да се посветят на идеята за подготовката му. Каравелов с перото, а Левски с пропагандирането сред народа и организацията му. Левски с качествата си на първостепенен агитатор – смел и деловит, опознал българите в робство и неволи – за кратко време (от 1869 до края на 1872 г.) обикаля цялата страна от Дунав до Родопите и от Сърбия до Черно море и я покрива с около 230 революционни освободителни комитета, на които център е Ловеч.

В продължение на двадесет месеца – от юни 1870 до края на 1871 г. Апостола извършва неимоверно голяма идейно-политическа и организационна дейност. Основана е Вътрешната революционна организация, изградени са частни революционни комитети, приобщени са към борбата многобройни участници, съмишленици и сподвижници. **Разработен е Проектоуставът (Наредбата) на организацията, за чието обсъждане Васил Левски полага изключителни усилия.** Набира средства за оръжие, подготвя народа за бунт, за свобода. В края на декември 1871 г. и началото на януари 1872 г. Апостола е в Плевен, където празнува именния си ден – Васильовден. Цялото му внимание през новата година е насочено към подготовката за всеобщо въстание.

С небомислената постъпка на Димитър Общи (един от близките помощници на Левски), който без знанието му организира и напада Орханйиската турска поща, се дава възможност на турската власт да влезе в гирите на организацията и да бъдат заловени много дейци, включително и Димитър Общи.

На 27 декември 1872 г. в Кърчинското ханче, след като е тежко ранен, Левски е заловен. След турския съд, пред който е изправен, Апостола е обесен (близо до скромния му паметник, който днес се издига в центъра на София).

Делото на Левски успява! Той посява дълбоко сред народа семето на революцията, която по-късно избуява в нивата на свободата.

Поуката от неговия живот и дело са за нас и идните поколения пример за подражание и урок на историята – **как трябва да се борим за свободата и истината.**

Васил Левски основава комитет

ИЗ “НАРЕДА ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ НА БЪЛГАРИЯ”

1. Чиста и свята република – цар, народовластие, справедливост и благоденствие за народа.

2. Който създаде партия за тиранство и грабежи, е враг на народа и се наказва със смърт.

3. Да премахнем деспотско-тираничната система и да я заменим с демократична държава.

4. Кажете ми моите кривици и аз твоите, ако сме човеци, и ще вървим напред.

5. Сметка и отчетност за всички дела и разходи на властниците, за да не грабят народа и България.

6. Освобождението ни и напредъкът зависят от нашите собствени сили, а не от външните.

7. Ако ръководителите са умни, способни и честни, и служат на народа, България ще свети в цяла Европа.

8. Не желаем да владеем друго, но не сме съгласни други да ни владеят и грабят като стадо овце.

9. Ние причисляваме към враговете и българите, които грабят чрез властта българския народ.

10. Да обичаме онзи, който ни показва грешките. Инак той не е наш приятел, а ние не сме демократи.

Паметникът на Васил Левски в София

Скръбна вест

На 11 януари 2012 г. в Асеновград – България, на 86 години

ПОЧИНА

СТЕФАН ИВАНОВ ВЪЛКОВ

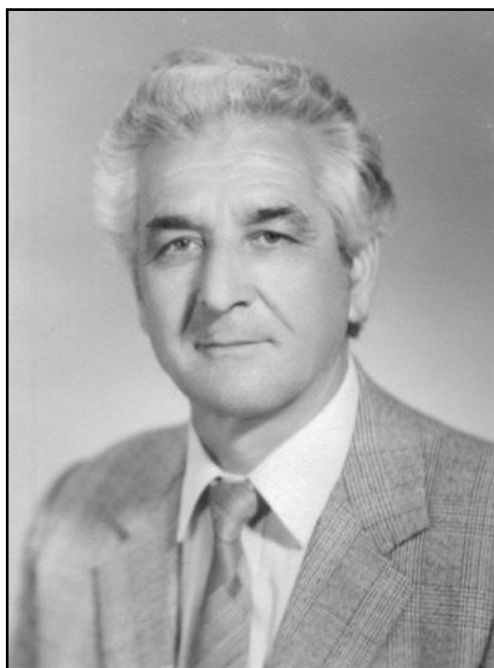
Смисълът и съдържанието на живота на Стефан Вълков бе изпълнен с поредица дела в името на борбата срещу комунизма и неговата разрушителна дейност срещу българската държава, от които той не отстъпи до края на земните си дни.

Стефан напусна борбата по силата на естествения край на живота си. Но тя продължава! Заветът му за изграждане на национална по дух и справедлива по съдържание българска държава остава и ние – неговите следовници, ще я продължим до победен край.

Името на Стефан Вълков не ще бъде покрито със забрава от пепелта на времето. Той ще се извисява в пантеона на безсмъртието с героизма и всеотдайността си към повика – **Никога повече комунизъм в отечеството ни България!**

Централният управителен съвет на Българския национален фронт, Инк., Чикаго – САЩ, и членовете на организацията свеждат глави за поклон пред паметта на **легионера** мъченик и герой – Стефан Вълков, с гумите

Бог да те прости. Поклон!

ЦУС на БНФ, Инк.

Съболезнователна телеграма

От Петър Стоянов – президент на България 1997-2001 г.

Уважаеми близки на господин Стефан Вълков,

Уважаеми приятели и съмишленици,

Всички знаем, че смъртта е неизбежна, но когато от нашия свят си отиде човек като Стефан Вълков, към мъката и скръбта се прибавя и още едно чувство – чувството на възхищение пред човешкия дух, който не може да бъде победен и от най-жестокия тиранин.

Със смъртта на Стефан Вълков си отиде един от последните герои на българската съпротива срещу комунистическия режим. Защото режимът създаде много мъченици, но рого малко герои.

Стефан Вълков никога не направи компромис с достойнството си на човек, който поставя вярата, честта и дълга си към България над страха и удобството на един послушен живот.

Хора като Илия Минев и Стефан Вълков измиха позора на комунистическа България пред света. Днешното поколение, отровено от посткомунистическата пропаганда, все още не е узряло да даде оценка на техния подвиг, но, сигурен съм – бъдещите поколения ще го направят.

Бай Стефане, почивай в мир и Бог да те прости!

Ние никога няма да те забравим.

Поклон пред светлата ти памет!

12 януари 2012 г.

Бог да прости Стефан Вълков

На 11 януари 2012 г. в Асеновград почина доайенът на политическите затворници на комунистическия режим – Стефан Вълков. След Васил Узунов от Чирпан и Илия Минев от Сараньово (днес Септември) бай Стефан Вълков беше третият и последен дългогодишен политически затворник на комунистите. Целият си живот прекара в борба срещу безродния и престъпен режим. От 17-годишна възраст е член на Съюза на българските национални легиони. Верен на клетвата си, независимо от дългогодишния си затворнически стаж, заедно с Илия Минев през 1988 г. създадоха първата в България опозиционна организация – Независимото дружество за защита правата на човека.

На 12 януари 2012 г. в родния му Асеновград дойдоха да го изпратят в последния му път представители на много политически партии, приятели и граждани. На гробищата в опелото взе участие и отец Димитър Амбарев, който дълго години в Независимото дружество работи под ръководство на Стефан Вълков. В края на опелото след прощалните слова на отец Амбарев, последният свали погребалния саван на покойника, извади българския национален трибагреник и помоли господата Петър Нешков – председател на СБНЛ, Добрин Радин – председател на ПП “Съюз на репресираните”, и Жеко Жеков – председател на “Сдружение 6-и април” и член на ЦУС на БНФ, Инк., заедно с него да поемат краищата на знамето и с него да покрият тялото на големия българин, страдалец и бореца – **националиста Стефан Вълков**.

Господин Тошо Пейков прочете съболезнователната телеграма на експрезидента г-н Петър Стоянов. Слово произнесе Георги Саръиванов – председател на Асоциацията на жертвите на комунизма. На свещеническия призив “Бог да го прости” множеството отговори – **Бог да го прости!**

Бог да го прости – отвърна ехото на Родопа планина.

Отец Д. Амбарев

Пишат ни

Уважаема редакция на "Борба",
Пише ви един антикомунист и убеден демократ. На 79 години съм. С голям интерес чета сп. "Борба", което взимам от мой съгражданин. Възхитен съм от това издание. Вече няма нито един демократичен вестник. Само жълти вестници и нищо духовно. Много бих се радвал и истински желая, ако е възможно и аз да получавам сп. "Борба".
Желая ви здраве и творчески успехи!

В. Търново

* * *

На всички членове и съпричастни към идеите на БНФ желая през настоящата 2012 г. здраве и успех.

Александра Агелблом, Швеция

Уважаема редакция,
Желая ви здраве, бодрост и дълголетие, да възкресявате българския национален дух, продължавайки святото дело на Българското възраждане за изграждане на независима и социално справедлива България в рамките на Европейския съюз. Моля да продължите абонамента ми за "Борба".

Ж. Георгиев, Ст. Загора

До редакцията на сп. "Борба"

2012 година да бъде мирна и щастлива. Желаям успехи в борбата!

Мушмови – Монтичело, САЩ

Уважаеми г-н Спасов,
Благодаря Ви, че ми давате възможност да бъда съпричастна към ценностите, които изповядвам. Поздравявам целия колектив за високо патриотичната и благородна мисия, на която сте се посветили.

Катя Георгиева, София

Уважаеми г-н Спасов,
Да сте жив и здрав, за да продължите благородното дело, което вършите за доброто на България и българския народ.

Хр. Чоков, Пловдив

Уважаема редакция,
Като се има предвид, че непосредствено след 10 ноември 1989 г. съм в Съюза на репресираните в Стара Загора. Освен това съм и в общия съюз на индустрията в България с председател на националното ръководство в София Димитър Саръиванов, после депутат в 37-то НС (вече покойник). В този съюз съм участвал като икономист в обсъжданията и решенията, които се приемаха във връзка с възстановяването на собствеността на гражданите, одържавено от комунистическия режим след 9 септември 1944 г. Тук участваше и юристът г-н Лучников, който предложи и Закона за одържавените имоти на собствениците. Този закон обаче беше приет в извратен вид от 38-то НС (ДВ, бр. 107 от 1997 г.).

Този закон премина през ред изменения и отново от 39-то НС бе приет като закон за сделки с компенсаторни инструменти.

Г-н Спасов, както Ви е известно, и Областният съюз на репресираните в Стара Загора направи предложение пред Народното събрание за пълно изплащане на компенсаторните документи, което беше изпратено и до Европейската комисия за защита правата на човека – ПАСЕ, в Страсбург, Франция. Вие – БНФ, Инк., го публикувахте в списание "Борба", бр. 2 от март 2007 г., като остро посочихте: **"Господа управници, засрамете се! Приятели от областния съюз на репресираните, не сте сами, ние сме с вас! С вас е целия окраден и измамен български народ!"**

Смятам, че по предложението на Областния съюз в Стара Загора предложение трябва да направи и националното ръководство с председател Добрин Радин.

Благодаря ви!

Калчо Калчев, Ст. Загора

Георги Стойков Раковски

ЖИЗНЕН ПЪТ

Раковски е един от най-крупните български политически дейци и книжовници от епохата на Възраждането. Роден е в семейството на видния котленски първенец Стойчо Попович. Завършва гимназия в Атина. Следва 2 години право в Париж. Животът му бил низ от приключения: занимава се с търговия при баща си в Котел и Цариград, бил е учител в Браила, хайдутин в Балкана, възпитател в Одеса, журналист и революционер. Проявява се и като публицист, историк, филолог и поет. Всичко обаче е подчинено на една цел – патриотизма и повдигане на народния дух. Съчиненията му са били очаквани с нетърпение и поглъщани с най-дълбока вяра в идващия слънчев ден над поробената родина. Книжовното му дело обхваща периода от 1856 г. – “Предвестник на

горски пътник”, 1857 г. – “Горски пътник”, 1859 г. – “Показалец”, “Дунавски лебед”, 1867 г. – “Българските хайдутини” и др. През 1867 г. Раковски умира в Букурещ от туберкулоза.

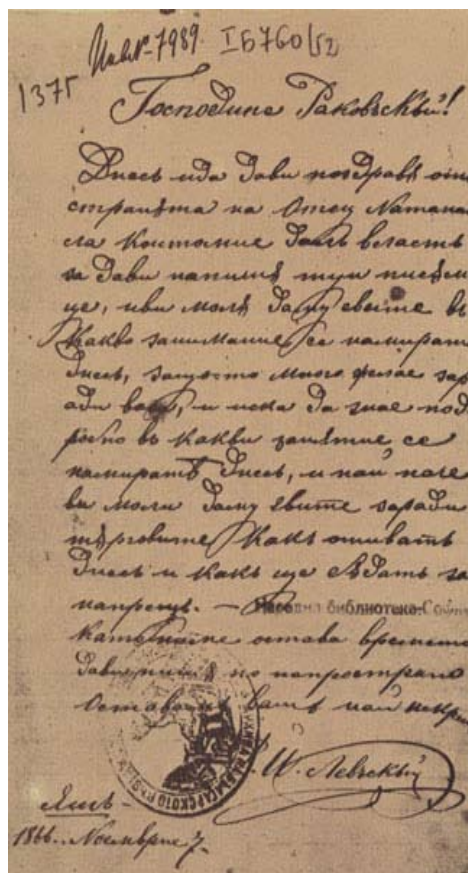
След неуспешния опит за организиране на въстание по време на Кримската война, Раковски напуска Котел и отива в Нови сад, където издава поемата си “Горски пътник”. Тя е възхвала на хайдутината, но не на този хайдутин, тръгнал да мъсти за личното си страдание и неволи, а борец, изпълнен с мисълта за по-скорошното освобождение на отечеството. Оттам напуска, заплашен с арест, и заминава за Одеса, където написва първия си план за освобождение на България.

През 1862 г. в Белград се създава, по инициатива на Раковски, Първата българска легия (доброволчески военизиран отряд), която взема участие при боевете за белградската крепост между войските на султана и Сърбия. Но сърбите се споразумяват със султана и легията е разпусната. Тогава Раковски прозрял, че българското освободително движение трябва да бъде добре организирано, да се подготви във всички кътчета на българските земи и да се сдобие с благоразположението на Великите сили...

Дунавски лебед

Горски пътник

Господине Раковский,

Днес ида да ви поздравя от страната на отец Натаналила, който ми е дал власт, за да ви напиша туй писъмце и ви моля да му явите в какво занимание се намирате днес, защото много желае заради вази и иска да знае подробно в какви занятия се намирате днес, и най-паче ви моли да му явите заради търгови(и)те как отиват днес и как ще бъде занаяпред.

Кат(о) не ме остава времето да ви пиша по-напростран(н)о, оставам ваш най-искрен

д. И.-Левский

Яш, 1866 ноемери 7.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Картина от италианския художник А. Сако

**Тук мъдрец замислен, там луда глава,
мрачен узник в Стамбол, генерал в Балкана,
поет и разбойник под съща премяна,
мисъл и желязо, лира и тръба:
всичко ти бе вкупом за една борба!**

Из стихотворението на Ив. Вазов "Раковски"

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Печатъ: Отечество ООД